

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/13/2026
Identifikačné číslo spisu:	9524100333
Dátum vydania rozhodnutia:	06.05.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Emil Klemanič
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:9524100333.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Emila Klemaniča a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Martina Ľuptáka, PhD., MBA, na neverejnom zasadnutí konanom 6. mája 2026 v Bratislave, v trestnej veci obvineného L.. T. L. pre pokračovací zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. a) Trestného zákona a iné, o dovolaní ministra spravodlivosti Slovenskej republiky podanom proti trestnému rozkazu Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, sp. zn. 16T/7/2024, z 13. januára 2025

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky o d m i e t a .

Odôvodnenie

Trestným rozkazom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, sp. zn. 16T/7/2024, z 13. januára 2025 bol obvinený L.. T.Š. L. uznaný za vinného zo spáchania pokračovacieho zločinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. a) Trestného zákona v znení účinnom od 6. augusta 2024 s poukazom na ustanovenie § 138 písm. i) Trestného zákona v súbehu so zločinom machinácie pri verejnom obstarávaní a verejnej dražbe podľa § 266 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona v znení účinnom od 6. augusta 2024, ktorého sa dopustil na skutkovom základe, že:

ako člen organizovanej skupiny, ktorá po vzájomnej dohode a naplánovaní si úloh, s ich určitou deľbou medzi jednotlivými členmi tým, že Ing. J.B. (trestne stíhaný v samostatnom trestnom konaní, o vine ktorého doposiaľ rozhodnuté nebolo) po predchádzajúcej vzájomnej dohode s M.S. (stíhaný v samostatnom trestnom konaní, o vine ktorého doposiaľ rozhodnuté nebolo), ktorú uzavreli (dohodli) v prvej polovici roku 2013 najmä v priestoroch hotela W.I. N. C. C., H. Y. XX/A S. N., aby spoločnosť V. s. r. o., so sídlom Z. B. X/B, XXX XX N., IČO: XX XXX XXX (ďalej v texte „V. s.r.o.“), v ktorej mali majetkovú účasť, ktorú si Ing. J.B. zabezpečil prostredníctvom ďalších fyzických a právnických osôb, dodávala informačné systémy pre Finančnú správu (ďalej „FS“), a to v úmysle zabezpečiť si takto majetkový prospech, následne za tým účelom vykonali sériu krokov a opatrení, aby V. s.r.o. dodávala informačné systémy pre FS bez riadnej súťaže, ako vopred dohodnutý a vybraný uchádzač, pričom aj za tým účelom obv. L.. T. L. ako vtedajší prezident FS, ktorý nastúpil do funkcie dňa 09.05.2012, vytvoril

novú organizačnú štruktúru na FS a postupne ju obsadil novými generálnymi riaditeľmi sekcií a zabezpečil tak obsadenie riadiacich pozícií v rámci FS vybranými osobami s úmyslom ovplyvňovať zabezpečenie dodania softvérových riešení (ďalej len „IT systémy“) pre FS, pričom takto boli vybratí na pozíciu generálneho riaditeľa sekcie daňovej a colnej D.Č. (stíhaný v samostatnom trestnom konaní, o vine ktorého doposiaľ rozhodnuté nebolo) a na pozíciu generálneho riaditeľa sekcie informatiky Ing. M.G. (stíhaný v samostatnom trestnom konaní, o vine ktorého doposiaľ rozhodnuté nebolo), kde následne za účelom vyhnutia sa akejkoľvek kontrole a dohľadu štátnymi orgánmi nad procesom výberu dodávateľa a zabráneniu zverejnenia uzavretých zmlúv v Centrálnom registri zmlúv v súlade so zákonom č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov a vyhnutiu sa uskutočnenia procesu v zmysle zákonných postupov pre verejné obstarávanie upravené zákonom č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinnom do 02.12.2015 (ďalej len „zákon č. 25/2006 Z. z.“) a zákonom č. 343/2015 o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinnom od 03.12.2015 (ďalej len „zákon č. 343/2015 Z. z.“), sa v priebehu roka 2013 T. L., D.Č. a M.S. dohodli na opakovaných stretnutiach v rodinnom dome M.S. v U., č. d. XXX na vzájomnom postupe, kde najprv M.S. odprezentoval projekty spoločnosti V. s.r.o., následne sa menovaní dohodli, že obstaranie informačných systémov pre FS bude realizované v zmysle výnimky upravenej v ustanovení § 1 ods. 2 písm. a) zákona č. 25/2006 Z. z., resp. zákona č. 343/2015 Z. z. z dôvodu, aby tieto mohla dodať priamo FS spoločnosť V., s.r.o., zastúpená konateľkou J.R. (stíhaná v samostatnom trestnom konaní, o vine ktorej doposiaľ rozhodnuté nebolo), D.Č. pripravil podklady na nákup softvérového riešenia ALLADIN pre FS tak, aby celý proces prebiehal v utajovanom režime s priamym zadaním konkrétnemu dodávateľovi (a to aj na podklade zmanipulovaného prieskumu trhu), a to spoločnosť V., s.r.o., následne D.Č. pripravil podklady, ktoré umožnili, aby došlo k uzatvoreniu zmluvy v režime stupňa utajenia „VYHRADENÉ“ a tieto odovzdal T.G. L. a vypracoval dokument Odôvodnenie obstarania na základe výnimky zo zákona o verejnom obstarávaní vo vyhradenom režime, pričom takto na základe neoprávneného uplatnenia výnimky zo zákona o verejnom obstarávaní, čo vyplýva aj z rozhodnutí Úradu pre verejné obstarávanie zo dňa 10.12.2019 pod č. XXXXX-XXXX/XXXX-P., zo dňa 19.03.2020 pod č. XXXX-XXXX/XXXX a Protokolu č. XXXXX-XXXX/XXXX-P.-XX zo dňa 14.10.2019, spoločnosť V. s.r.o. dodala pre FS: na základe Rámcovej zmluvy o dielo, Rámcovej licenčnej zmluvy a Rámcovej zmluvy o poskytnutí služieb (ďalej len „Zmluva“), zaevidovanej ako utajovaná písomnosť pod číslom T.-S.-XX/XXXX, ktorá bola podpísaná dňa 27.12.2013 za Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom U. XX, N.Á. N., IČO: XX XXX XXX (ďalej v texte aj „FR SR“) obv. T. L. a za spoločnosť V. s.r.o. J.R. v znení dodatkov podpísaných obv. T. L. a J.R., a to Dodatku č. 1 podpísaný dňa 09.07.2014, Dodatku č. 2 podpísaný dňa 30.04.2015, Dodatku č. 3 podpísaný dňa 30.06.2015, Dodatku č. 4 podpísaný dňa 17.12.2015, Dodatku č. 5 podpísaný dňa 07.12.2016, Dodatku č. 6 podpísaný dňa 07.12.2016, Dodatku č. 7 podpísaný dňa 27.12.2017, Dodatku č. 8 podpísaný dňa 02.05.2018 a Dodatku č. 9 podpísaný dňa 02.05.2018 informačný systém ALLADIN, a na základe k Zmluve uzatvorenej, · Čiastkovej licenčnej zmluvy zaevidovanej ako utajovaná písomnosť pod číslom T.-S. XX/XXXX, ktorá bola podpísaná dňa 01.10.2014 a Čiastkovej licenčnej zmluvy a čiastkovej zmluvy o poskytovaní služieb zaevidovanej ako utajovaná písomnosť pod číslom T.-S. XX/XXXX podpísaná dňa 16.12.2014 a k nej podpísaných dodatkov, Dodatku č. 1 zo dňa 16.03.2015, Dodatku č. 2 zo dňa 30.04.2015, Dodatku č. 3 zo dňa 30.06.2015, Dodatku č. 4 zo dňa 22.09.2015, Dodatku č. 5 zo dňa 13.02.2017, Dodatku č. 6 zo dňa 27.12.2017, Dodatku č. 7 zo dňa 02.05.2018 a Dodatku č. 8 zo dňa 02.05.2018, podpísané za Finančné riaditeľstvo SR T. L. a za spoločnosť V. s.r.o. J.R. informačný systém kontrolných známkov (ďalej „IS KZ“), a · Čiastkovej zmluvy o dielo a čiastkovej licenčnej zmluvy zaevidovanej ako utajovaná písomnosť pod číslom T.-S.-XX/XXXX, ktorá bola podpísaná dňa 29.10.2014 spolu s prílohami a k nej podpísaných dodatkov, Dodatku č. 1 zo dňa 30.06.2015, Dodatku č. 2 zo dňa 18.12.2015, Dodatku č. 3 zo dňa 12.07.2016, Dodatku č. 4 zo dňa 21.09.2017, Dodatku č. 5 zo dňa 27.12.2017, Dodatku č. 6 zo dňa 01.02.2018 a Dodatku č. 7 zo dňa 02.05.2018 podpísané za Finančné riaditeľstvo SR T. L. a za spoločnosť V. s.r.o. J.R. informačný systém Virtuálna registračná pokladnica (ďalej „VRP“) a eKasa systém,

u ktorých dňa 03.03.2021 bol na základe rozhodnutia prezidenta FS zrušený stupeň utajenia na uvedené zmluvy ako aj dodatky,

pri ktorých následne zabezpečovala správu ako aj následný servis spol. V. s.r.o., a boli po dohode obv. T. L. a M.S. o ich dodaní zahrnuté T. L. do plánu dodávok softvérových riešení pre FS v zmysle Akčného plánu boja proti daňovým podvodom schváleného vládou na roky 2012 - 2016 a programu „Manažment kontrol odhaľovania trestnej činnosti v oblastiach daňových a colných únikov“, pričom kontrolu dodaní, ktoré boli spoločnosťou V. s.r.o. následne aj fakturované, zabezpečoval generálny riaditeľ sekcie informatiky, ktorým bol Ing. M.G., kde konkrétne za účelom zabezpečenia vyššie uvedeného dohodnutého postupu

· bola D.Č. v presne nezistený deň v roku 2013 T. L. a M.S. na stretnutí v rodinnom dome v U. č. XXX zadaná požiadavka na prípravu podkladov na nákup informačného systému kontrolných známkov v režime stupňa utajenia „VYHRADENÉ“, následne tak D.Č. dal ako generálny riaditeľ sekcie daňovej a colnej požiadavku na tento nákup prezidentovi FS T. L. s odôvodnením potreby takéhoto systému, ako aj jeho obstaranie v utajovanom režime v zmysle predchádzajúcej dohody, kde po podpise zmluvy so spoločnosťou V. s.r.o. T. L. ako prezident FS zriadil riadiaci výbor, ktorého predsedom bol D.Č. a členom Ing. M.G. a následný proces prebiehal už dohodnutým spôsobom a v presne nezistený deň v roku 2014 za zabezpečenie celého priebehu v zmysle požiadaviek ako odmenu za prácu MS odovzdal v rodinnom dome v U. č.d. XXX D.Č. finančnú odmenu - úplatok v sume 50.000 eur, ktoré D.Č. prijal, v dôsledku čoho Finančné riaditeľstvo SR na základe zmluvného vzťahu so spoločnosťou V. s.r.o. uhradilo v zmysle takto uzatvorených zmlúv a uvedených dodatkov k nim v prípade IS ALLADIN sumu vo výške 21.920.832 eur, v prípade IS ISKZ sumu vo výške 14.655.251,67 eur a v prípade IS VRP sumu vo výške 17.306.049,33 eur, čo predstavuje celkovú sumu 53.882.133 eur, a to tak, že:

dňa 20.03.2014 FR SR uhradilo na účet spoločnosti V. s.r.o. vedený vo Všeobecnej úverovej banke, a.s. (ďalej „VÚB, a.s.“) IBAN Z. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, v nadväznosti na zmluvné vzťahy, prvú platbu v sume 2.985.480 €, pričom takto boli Finančným riaditeľstvom SR postupne uhrádzané platby v roku 2014 v celkovej výške 7.548.332,76 €, v roku 2015 v celkovej výške 14.596.133,64 €, v roku 2016 v celkovej výške 11.692.036,80 €, v roku 2017 v celkovej výške 9.652.960,00 €, v roku 2018 v celkovej výške 10.597.911,60 €, v roku 2019 v celkovej výške 5.321.606,80 € a v roku 2020 v celkovej výške 5.669.635,35 €, čo predstavuje spolu celkovú sumu 65.078.616,95 €, pričom v období od roku 2014 do 2019 boli zrealizované úhrady v celkovej výške 59.408.981,60 €,

pričom z týchto finančných prostriedkov od FR SR boli z účtu spoločnosti V., s.r.o. (na ktorom ostalo 10% z vyplatennej sumy od FR SR, ďalších 50% finančných prostriedkov vyplatených od FR SR bolo použitých na úhradu nákladov subdodávateľa), postupne vykonané transakcie (v pomere 40%) v prospech účtu spoločnosti V. B. a.s. IBAN Y. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vedený v J&T banka Česká republika, v celkovej výške 19.887.439,30 eur v zmysle Prílohy A k Distribučnej zmluve zo dňa 26.07.2013,

v nadväznosti na vyššie uvedené platby boli z účtu spoločnosti V. B. a.s. IBAN Y. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vedený v J&T banka Česká republika v prospech účtu V. V. vedený v PPF Banka Česká republika IBAN Y. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX v mene EUR zrealizované platby na základe distribučnej / licenčnej zmluvy v celkovej sume 16.477.004,26 eur,

a napokon boli z účtu spoločnosti V. V. vedený v PPF Banka Česká republika IBAN Y. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vo forme dividend a refundácie dane vyplatené osobe MS finančné čiastky v celkovej výške 7.726.915 eur a spoločnosti A. finančné čiastky v celkovej výške 5.854.445 eur,

čím obv. L., T. L. a ďalšie osoby týmto konaním zabezpečili a umožnili uzatvorenie zmlúv medzi FR SR ako objednávateľom a spoločnosťou V. s.r.o. ako vopred vybratým dodávateľom a za vopred dohodnutých zmluvných podmienok, pričom informačné systémy boli dodané vopred dohodnutým spôsobom, ktorým sa tak obchádzal zákonný postup verejného obstarávania upravený zákonom č. 25/2006 Z. z. a zákonom č. 343/2015 Z. z. tým, že účelovo vytvorili domnienku existencie podmienok podľa § 1 ods. 2 písm. a) zákona č. 25/2006 Z. z., resp. zákona č. 343/2015 Z. z., na výnimku z verejného obstarávania, čím dosiahli utajenie procesu výberu dodávateľa a uzavretia zmlúv na dodanie, správu a servis IT systémov pre FS, a to aj napriek tomu, že vedeli, že táto výnimka sa na daný predmet obstarania nevzťahuje a tým konali v rozpore s § 9 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zákona č. 25/2006 Z. z. a § 10 ods. 2 zákona č. 343/2015 Z. z., a tým súčasne zabezpečili, že na dodanie, správu a servis IT systémov FS bez riadnej súťaže priamym zadáním vybrali vopred určenú spoločnosť V., s.r.o.,

súčasne obv. L.. T. L. v rozpore s uloženými povinnosťami účelného a hospodárneho využívania verejných prostriedkov podľa § 19 ods. 6 zákona a § 30 ods. 2 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, s čl. 4 ods. 1, ods. 2 písm. a), c) ústavného zákona č. o 357/2004 Z.z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov, s § 5 ods. 1 písm. b), ods. 2 a § 6 ods. 2 zákona č. 357/2015 Z.z. o finančnej kontrole a audite a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, a § 60 ods. 1 písm. m) zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov účinného do 31.05.2017 (od 01.06.2017 podľa § 111 ods. 1 písm. n) zákona č. 55/2017 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov), teda takto svojím konaním súčasne v rozpore s verejným záujmom porušil povinnosť pri používaní verejných prostriedkov zachovávať hospodárnosť, efektívnosť, účelnosť a účinnosť ich použitia, keďže fakturovaná cena dodaných IT systémov bola značne cenovo nadhodnotená, o čom musel byť uzrozumený,

v dôsledku čoho bola Slovenskej republike zastúpenej Finančným riaditeľstvom SR spôsobená škoda vo výške prevyšujúcej sumu 650.000 eur a súčasne týmto konaním získali prospech: - spoločnosť V. s.r.o. minimálne vo výške 8.082.319,95 eur (ktorá predstavuje 15% prospech spoločnosti z vyplatenej sumy 53.882.133 eur), - MS v rozsahu 7.726.915 eur a - spoločnosť A. v rozsahu 5.854.445 eur.

Za to bolo obvinenému L.. T. L.P. podľa § 44 Trestného zákona upustené od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 Trestného zákona, nakoľko úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky s podmieneným odkladom so skúšobnou dobou s probačným dohľadom nad jeho správaním na 5 (päť) rokov za súčasného uloženia obmedzenia spočívajúceho v zákaze stretávania sa a v zákaze kontaktovania elektronickými alebo akýmkoľvek prostriedkami s v rozsudku vymenovanými osobami, ktoré mali participovať na stíhaných skutkoch, a to s výnimkou vykonávania úradných úkonov pred orgánmi verejnej moci a povinnosti spočívajúcej v príkaze podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom výchovnému programu, súčasťou ktorého bude účasť na hlavnom pojednávaní Špecializovaného trestného súdu, predmetom ktorého bude prejednanie trestných činov prijímania úplatku podľa § 328 a § 329 Trestného zákona alebo trestných činov podplácania podľa § 332 a § 333 Trestného zákona, a to najmenej jedenkrát v každom roku skúšobnej doby podmieneného odsúdenia a v príkaze aktívne sa zapojiť v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom do projektu zameraného na prevzatie zodpovednosti za svoje konanie, reflexiu, vnímanie širších súvislostí a dôsledkov korupčného správania, peňažný trest vo výmere 202.000 (dvestodvatisíc) eur s ustanovením pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradného trestu odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky a trestu zákazu činnosti vykonávať zamestnania, povolania a funkcie v orgánoch verejnej správy vo výmere 6 (šesť) rokov, uložený obvinenému rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. 3T/13/2022, z 9. februára 2023, právoplatným 9. februára 2023, súd pokladal na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný.

Proti tomuto trestnému rozkazu sa obvinený, ako aj prokurátor vzdali práva podať odpor (č. l. 7743 a 7749) a trestný rozkaz sa stal právoplatným 17. januára 2025.

Proti trestnému rozkazu Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, sp. zn. 16T/7/2024, z 13. januára 2025 podal minister spravodlivosti Slovenskej republiky dovolanie na základe podnetu L.. M. N. a M. N., O. (č. l. 7794), z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť] a § 371 ods. 3 Trestného poriadku [minister spravodlivosti podá dovolanie aj proti právoplatnému rozhodnutiu vychádzajúceho zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený, alebo ak boli pri zisťovaní skutkového stavu závažným spôsobom porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie vecí].

V súvislosti s uplatnenými dovolacími dôvodmi minister spravodlivosti v dovolaní uviedol:

„Z obsahu podanej obžaloby pod sp. zn. XX/2 Gv 121/24/1000-32 a trestného rozkazu Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, sp. zn. 16T/7/2024, z 13. januára 2025 vyplýva, že v prípade výšky spôsobenej škody došlo v porovnaní s výškou škody určenou v priebehu prípravného

konania k výraznej zmene. Rovnako z vecí vyplýva, že v popise totožného skutku u L.. T. L. a L.. M. N. a spol. existuje podstatný rozdiel v stanovení výšky škody ako následku trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 Trestného zákona, a to aj napriek tomu, že malo k spáchaniu skutku dôjsť spoločne, prostredníctvom organizovanej trestnej činnosti. V obžalobe na obžalovaného L.. M. N. a spol. je škoda určená vo výške 45 193 846 eur bez DPH. V obžalobe vedenej na L.. T. L. je škoda určená vo výške min. 650 000 eur. V prípade dvoch trestne stíhaných osôb je tak škoda určovaná rozdielne za jeden (rovnaký) skutok.

V zmysle záverov znaleckého posudku č. 142/2021 vypracovaného Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline bola výška škody stanovená na 45 193 846 eur bez DPH, a teda dozorový prokurátor pristúpil k úprave skutkovej vety v samostatne vedenej veci voči obvinenému L.. T. L. a škodu stanovil vo výške 'prevyšujúcej sumu 650 000 eur'.

Nad rámec uvedeného je potrebné dodať, že v právoplatne neskončenej veci vedenej proti obžalovanému L.. M. N. a spol. pod sp. zn. 7T/1/2022 bolo vykonané znalecké dokazovanie (znalecký posudok Slovenskej technickej univerzity č. 13/2022), v zmysle záverov ktorého dokonca škoda nevznikla, a teda výraznou mierou spochybňuje závery znaleckého posudku pod č. 142/2021. V trestnej veci vedenej pod sp. zn. 7T/1/2022 na výzvu súdu predložil Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline (zástupca L.. M. M.) cenníky troch spoločností, z ktorých znalci vychádzali pri vypracovávaní znaleckého posudku pod č. 142/2021. Tie totiž pôvodne neboli obsahom znaleckého posudku a neboli datované (jedným z nich bol aj cenník spoločnosti U., s.r.o., pričom táto potvrdila, že ústav predložila datovaný cenník). Uvedené naznačuje, že Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline predkladal upravený (sfaľovaný, antedatovaný) cenník.

Z tohto dôvodu bolo podané trestné oznámenie a začaté trestné stíhanie pre zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a prečin nepravdivý znalecký posudok, tlmočnický úkon a prekladateľský úkon podľa § 347 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a podnet na príslušný odbor Ministerstvaspravodlivosti Slovenskej republiky.

Uznesením vyšetrovateľa ÚBOK pod ČVS: PPZ-247/UBOK-PZ-ST-2024, z 15. mája 2025 bolo prerušené trestné stíhanie za zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a) Trestného zákona z dôvodu, že sa nepodarilo zistiť skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie voči konkrétnej osobe. Inak povedané, skutok sa síce stal a má znaky trestného činu, avšak nepodarilo sa odhaliť jeho páchatela.

Uznesením vyšetrovateľa ÚBOK pod ČVS: PPZ-247/UBOK-PEST-2024, z 15. mája 2025 bolo zastavené trestné stíhanie pre prečin nepravdivý znalecký posudok, tlmočnický úkon a prekladateľský úkon z dôvodu existencie rozhodnutia Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky v správnom konaní (ne bis in idem). V zmysle jeho rozhodnutia došlo k spáchaniu iného správneho deliktu podľa § 26 ods. 3 písm. a) zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočnikoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len 'ZZTP') (v znaleckom posudku nebolo možné okrem iného identifikovať, aké vstupné hodnoty boli do výpočtu z verejne dostupných cenníkov, poskytnutých podkladových materiálov a realizovaných IT projektov na tvorbu softvérových diel vo verejnom sektore použité, teda nebolo možné preskúmať výpočet, ktorým znalecký ústav dospel k hodnotám pre jednu človekohodinu, čím porušil ustanovenie § 17 ods. 5 ZZTP a v obsahu znaleckého posudku rovnako vznikol rozpor v počte typov použitých zdrojových databáz, čím porušil ustanovenie § 16 ods. 2 písm. b) ZZTP).

Výššie uvedené skutočnosti viedli k úprave skutkovej vety obžaloby pod sp. zn. XX/2 Gv 121/24/1000-32 z pôvodnej výšky škody 45 193 846 eur bez DPH na výšku škody 'prevyšujúcu sumu 650 000 Eur'. Takto stanovená výška škody však nezodpovedá vykonanému znaleckému dokazovaniu, resp. skutková veta rozhodnutia nevychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu.

Zásadnou okolnosťou namietanej trestnej veci je aj to, že vo veci nedošlo k vykonaniu dokazovania pred súdom, a teda nie je zrejmé, na základe čoho súd objektivizoval výšku škody.

Už zo znaleckého posudku č. 142/2021 vypracovaného Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline je zrejmé, že určenie skutočnej výšky škody bolo mimoriadne náročné, pričom táto bola určená na základe nákladovej metódy (z dôvodu, že na trhu v tom čase neexistovali obdobné produktové softvéry). Jednou z nevýhod nákladovej metódy je, že môže viesť k nadhodnoteniu, neurčuje skutočný ekonomický dopad a stanovovanie je do istej miery závislé od odhadov a subjektivity odhadcu, čím vzniká veľká variabilita výsledkov. Nie je teda zrejmé, v čom má určenie výšky škody 'prevyšujúcej sumu 650 000 eur' objektívny základ. Navyše, nejednoznačné závery znaleckého

dokazovania neboli ustálené prečítaním znaleckého posudku, či vypočutím znalca, ktorého výpoveď pred súdom (napr. v priebehu hlavného pojednávania) by mohla pochybnosti odstrániť. Výdanie trestného rozkazu za takto vykonaného dokazovania sa tak môže javiť ako predčasné, keďže skutkový stav v prípade kvalifikačného znaku nebol spoľahlivo preukázaný vykonanými dôkazmi v zmysle § 353 ods. 1 Trestného poriadku. Výška škody bola teda de facto určená iba na základe svedeckých výpovedí, bez dostatočne vykonaného znaleckého dokazovania, ktoré je však v takejto problematike kľúčové. Ak bolo teda pre znalca určenie škody problematické, nebolo správne, ak sa prokurátor uspokojil s určením výšky škody na základe svedeckých výpovedí.

Ku skutočnosti, že došlo k prevodu finančných prostriedkov napr. v zmysle svedeckých výpovedí L.. M. F.M. či L.. U. Z., či listinných dôkazov zabezpečených vo veci, je potrebné uviesť, že tieto síce môžu potvrdzovať obchodný vzťah, ale objektívne nepotvrdzujú samotný vznik škody. Rovnako ani z analýzy, ktorú predložil vyšetrovateľ a z ktorej vyplýva, že z celkovej sumy bolo uhradených 50 % subdodávateľovi, 10 % zostalo na účte spoločnosti V., s.r.o. a 40 % bolo prevedených na účet spoločnosti V. B. do Českej republiky, a ktoré boli následne prevedené na ďalšiu firmu V. V. na Malte, pričom došlo k výplate dividend a refundácie dane, nemôže zakladať úvahu, že minimálne 50 % je výška spôsobenej škody. Týmto spôsobom by totiž bolo možné uzavrieť, že výška provízie by automaticky zakladala výšku škody. Bolo teda potrebné výšku škody objektivizovať ďalším dokazovaním, ktoré by bez dôvodných pochybností stanovili skutočnú výšku škody.

Škoda musí byť preukázaná presnými, objektívnymi a spoľahlivými dôkazmi. Pokiaľ nie je možné škodu objektivizovať, nemožno bez porušenia zásady nullum crimen sine lege dospieť k záveru, že došlo k spáchaniu trestného činu. Na účely tohto konania je potrebné uviesť, že spôsobenie škody v prípade trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 je jej nevyhnutnou súčasťou. Zákonodarca v jednotlivých častiach konania podľa § 237 Trestného zákona vyžaduje spôsobenie škody v rozdielnej výške. Pri odseku 1 aspoň vo výške 700 eur, v odseku 2 aspoň 20 000 eur, v odseku 3 aspoň 250 000 eur a v odseku 4 aspoň 650 000 eur. Teda na naplnenie znakov aspoň základnej skutkovej podstaty je potrebné spôsobenie škody aspoň 700 eur. V uvedenom konaní bola prvotne škoda objektivizovaná na sumu 45 193 846 eur bez DPH. Následne v obžalobe pod sp. zn. XX/2 Gv 121/24/1000-32 už vo výške prevyšujúcou sumu 650 000 eur. Škoda však nebola žiadnym spôsobom objektivizovaná.

V neposlednom rade, z dikcie skutkovej vety vyplýva, že obvinený L.. T. L. sa mal podľa súdu trestných činov dopustiť 'ako člen organizovanej skupiny'. Podľa § 129 ods. 2 Trestného zákona sa organizovanou skupinou na účely tohto zákona rozumie spoločenie najmenej troch osôb na účel spáchania trestného činu, s určitou deľbou určených úloh medzi jednotlivými členmi skupiny, ktorej činnosť sa v dôsledku toho vyznačuje plánovitosťou a koordinovanosťou, čo zvyšuje pravdepodobnosť úspešného spáchania trestného činu. Z obsahu skutkovej vety, v zmysle ktorej bol obvinený uznaný za vinného, nevyplýva existencia organizovanej skupiny. Špecializovaný trestný súd tak svojím rozhodnutím predikoval jej existenciu. Tá však nebola doposiaľ vykonaným dokazovaním, resp. rozhodnutím súdu eventuálne v inej veci, preukázaná.

Priestor pre súd rozhodnúť formou trestného rozkazu vzniká v trestnej veci jednoduchšej pre dokazovanie. Je pravdou, že v trestnej veci Špecializovaného trestného súdu v Pezinku pod sp. zn. 16T/7/2024 boli splnené formálne podmienky pre vydanie trestného rozkazu. Na druhej strane však išlo o pomerne náročné dokazovanie a preukázanie spáchania trestných činov. Podstatou trestného rozkazu okrem iného je, že v ňom absentujú úvahy súdu o tom, čo ho viedlo k uznaniu viny, uloženiu trestu, prípadne ochranného opatrenia, či náhrady škody a rovnako, ako sa detailne vysporiadal so všetkými vykonanými dôkazmi a skutkovými zisteniami z nich vyplývajúcimi.

V nadväznosti na aplikáciu ustanovenia § 353 Trestného poriadku, a teda postup súdu, ktorý k rozhodnutiu o vine využil inštitút trestného rozkazu, je potrebné poukázať aj na skutočnosť, že úhrnný trest, ktorý bol obvinenému uložený v pôvodnom konaní (trestná vec Špecializovaného trestného súdu pod sp. zn. 3T/13/2022), bol vo výmere 3 roky. Trestná sadzba za skutok, ktorý patril k zbiehajúcej sa trestnej činnosti podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona, je vo výmere 1 až 5 rokov. Ide teda o prečin. V prejednávanej veci pod sp. zn. 16T/7/2024 bol obvinený právoplatne odsúdený za spáchanie až dvoch trestných činov, a to trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 v odseku 4 a machinácie pri verejnom obstarávaní a verejnej dražbe podľa § 266 v odseku 3. V prípade trestného činu v zmysle § 237 ods. 4 Trestného zákona je trestná sadzba vo výmere 3 až 8 rokov a

trestného činu v zmysle § 266 ods. 3 Trestného zákona je sadzba 3 až 10 rokov. V oboch prípadoch ide teda o zločiny. Súd však postupom podľa § 44 Trestného zákona upustil od uloženia súhrnného trestu, nakoľko mal za to, že pôvodne uložený trest je pre potrestanie obvineného dostatočný. Inak povedané, súd pri ukladaní trestu konštatoval, že trest za jeden prečin je dostatočný voči spáchaniu dvoch zločinov. Ak by súd odsudzoval obvineného v spoločnom konaní, aktuálne uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 roky s podmienecným odkladom by bol postupom podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona najmiernejším trestom, ktorý by obvinenému hrozil. Ak by teda súd chcel ukladať trest vyšší ako 3 roky, nemohol by postupovať podľa § 353 Trestného poriadku a musel by nariadiť hlavné pojednávanie.

K ustanoveniu § 371 ods. 5 Trestného poriadku je potrebné poznamenať, že jeho uplatnenie nemožno spájať výlučne s konštatovaním, že by to obvinenému nezmenilo jeho postavenie z hľadiska uloženého trestu. Je pravdou, že v uvedenej trestnej veci bolo upustené od potrestania, teda trest ako taký uložený nebol vzhľadom na odsúdenie vo veci Špecializovaného trestného súdu pod sp. zn. 3T/13/2022. Na druhej strane však aj Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom I. ÚS 519/2019 konštatoval, že 'trestné právo určuje, ktoré zo spoločensky škodlivých činov sú trestné, a stanovuje tresty za ich spáchanie. V prípade konkrétne odsudzovanej osoby to potom znamená, že výrokom o tom, že spáchala určitý trestný čin, štát deklaruje, že sa dopustila konania tomu zodpovedajúcej vysokej škodlivosti, teda v podstate, že je 'zločincou, kriminálnikom'. Aj bez následného výroku o treste je samotný výrok o tom, že určitá osoba naplnila skutkovú podstatu určitého trestného činu, v širokom chápaní vlastne (aj keď nie oficiálne) už určitým trestom v podobe formálneho odsúdenia konania páchatel'a. Tento záver dokazuje aj to, že odsúdenie je vyhlásené verejne a je možné, že sa takto o jeho obsahu dozvie okolie odsúdeného a v tomto smere ho odsúdený bude aj bez ohľadu na uložený trest vo svojej sfére reálne pociťovať. Bez významu tiež nie je, že odsúdenie pre určitý trestný čin bez ohľadu na určený trest bude evidované v evidencii registra trestov, keď napríklad odpis z neho by bol bezpochyby vykonaný ako dôkaz v prípadných ďalších trestných konaniach, ktoré by v budúcnosti mohli byť proti obvinenému vedené. Z týchto dôvodov má záver o spáchaní určitého trestného činu pre obvineného význam už sám o sebe, a nielen až v nadväznosti na výrok o treste.' Obdobne súd vyslovil názor aj vo veci I. ÚS 311/2017.

V uvedenom prípade ide o uznanie viny za spáchanie trestného činu porušovanie povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. a) Trestného zákona v znení účinnom od 6. augusta 2024 s poukazom na ustanovenie 138 písm. i) Trestného zákona v súbehu so zločinom machinácie pri verejnom obstarávaní a verejnej dražbe podľa § 266 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona v znení účinnom od 6. augusta 2024. Minimálne v časti trestného činu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. a) Trestného zákona je nevyhnutým predpokladom škoda. Tá podľa môjho názoru nebola riadne objektivizovaná a zastávam názor, že minimálne v tejto časti nebolo preukázané naplnenie skutkovej podstaty žalovaného trestného činu. Je pravdou, že obvinenému L. T. L. by už pravdepodobne nebol uložený iný trest, aj v prípade, ak by súd v 'novom' konaní uznal obvineného za vinného iba zo spáchania trestného činu machinácie pri verejnom obstarávaní a verejnej dražbe podľa § 266 Trestného zákona. Na druhej strane by sa však zmenila situácia obvineného tým, že by nebol odsúdeným za dva trestné činy, ale iba za jeden. V zmysle vyššie uvedeného nálezu je teda potrebné uviesť, že nemožno uplatniť ustanovenie § 371 ods. 5 Trestného poriadku iba formálne, naopak k zmene postavenia obvineného môže dôjsť samotným vymedzením toho, aký(é) trestný(é) čin(y) mal spáchať. Nemožno teda záverom konštatovať, že ak by Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval porušenie zákona z dôvodu absencie výšky škody, a teda absencie znakov skutkovej podstaty trestného činu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 Trestného zákona, že to neprinesie v tomto konaní zmenu. Obvinený má v zmysle rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky právo, aby bol uznaný za vinného za taký trestný čin, aký reálne spáchal, aj po dodatočnom zistení, že niektorý z trestných činov nespáchal.

Podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je z formulácie ustanovenia § 371 ods. 3 Trestného poriadku zrejme, že minister spravodlivosti má povinnosť podať dovolanie v prospech alebo neprospech obvineného. V prípade, ak má pochybnosť, či bol z vykonaných dôkazov dostatočne zistený skutkový stav a rovnako ak dospeje k záveru, že boli závažným spôsobom porušené ustanovenia,

ktorými sa má náležite zistiť skutkový stav. Takéto pochybnosti pri prieskume trestnej veci Špecializovaného trestného súdu v Pezinku vznikli a podľa môjho názoru došlo k porušeniu ustanovení, ktorými sa má náležite zistiť skutkový stav veci.“

Minister spravodlivosti navrhol, aby najvyšší súd podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že trestným rozkazom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, sp. zn. 16T/7/2024, z 13. januára 2024 (správny dátum v zmysle uznesenia Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, č. k. 16T/7/2024-7755 z 21. januára 2025 je 13. január 2025) bol porušený zákon v neprospech obvineného v ustanoveniach § 237 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. a) Trestného zákona v znení účinnom od 6. augusta 2024 s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona, § 266 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona v znení účinnom od 6. augusta 2024 a v § 2 ods. 10, ods. 12 Trestného poriadku, podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý trestný rozkaz v celom rozsahu a zrušil aj všetky ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce a aby podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

K podanému dovolaniu sa vyjadril prokurátor, ktorý uviedol:

„[Všeobecne k podanému dovolaniu ministrom spravodlivosti] Zo spisového materiálu jednoznačne vyplýva, že osoby, ktorých podnet bol podkladom pre dovolanie, teda L.. M. N. a M. N., O. v predmetnej trestnej veci nevystupovali ako strana konania, a preto možno dôvodne pochybovať, či malo byť vôbec o takomto podnete konané. Nie je predsa predstaviteľné, aby minister spravodlivosti preskúmaval možnosti podania dovolania na základe podnetu od ktorejkoľvek osoby, ale logicky by malo ísť o podnet, ktorý podá strana v konaní, ktorej však zákon neumožňuje podať dovolanie (najmä z dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku).

Už táto samotná skutočnosť, že minister spravodlivosti podal dovolanie na podnet osoby, ktorá nemala v tejto veci žiadne procesné postavenie, pôsobí pomerne neštandardne, a to i v spojení, keď dovolanie smeruje proti trestnému rozkazu, ktorý prirodzene neobsahuje žiadne odôvodnenie. To znamená, že minister spravodlivosti podal vlastne dovolanie proti súdnemu rozhodnutiu vydanému v skrátenej forme, ktorú samotný obvinený, ktorého sa rozhodnutie týkalo, nenamietal.

Druhým paradoxom je, že impulzom pre ministra spravodlivosti na podanie dovolania bol podnet dvoch osôb, ktoré v inom trestnom konaní majú status obvinených (obžalovaných) osôb, ktoré sa týmto spôsobom snažia de facto spochybniť svoje samotné trestné stíhanie a predovšetkým spochybniť vierohodnosť výpovedí L.. T. L..

Uvedené celkom jasne rezultuje aj zo samotnej konštrukcie podaného dovolania, ktoré vo svojej podstate kopíruje obhajobnú argumentáciu obhajoby N. Z.. a N. O., ktorú títo prezentujú v konaní pred Špecializovaným trestným súdom pod sp. zn. 7T/1/2022. Toto konanie však doposiaľ nebolo ukončené ani na prvom stupni. Ide teda o pomerne zvláštnu situáciu, keď si minister spravodlivosti nekriticky osvojil celú obhajobnú líniu jednej osoby (stíhanej v inom konaní) a použil túto proti inej osobe (L.) v inom konaní. Uvedené sa pomerne vypuklo prejavuje už v tom, že minister spravodlivosti poukazuje na rôzne dôkazy a skutočnosti, ktoré vôbec nie sú súčasťou spisového materiálu vedeného v tejto veci, ale pochádzajú z inej trestnej veci, v ktorej sú stíhaní práve L.. M. N. V. M. N. O...

Aj trestno-právna teória (napr. Komentár k Trestného poriadku dostupný v ASPI) k tejto problematike zhodne uvádza, že 'oprávnenie na podanie dovolania zo strany ministra spravodlivosti vykazuje aj jedno obmedzenie, ktorým je naviazanosť dovolacieho oprávnenia na predchádzajúce podanie tzv. podnetu zo strany oprávnenej osoby. Dovolanie, ktoré má podať minister spravodlivosti, je tak závislé od tzv. kvalifikovaného podnetu oprávnenej osoby. Pokiaľ ide o zodpovedanie otázky, kto je oprávnený na uplatnenie podnetu na podanie dovolania, v tomto ohľade je potrebné uviesť, že podanie podnetu ministrovi spravodlivosti prostredníctvom akejkoľvek fyzickej osoby nemôže mať materiálny účinok predpokladaný § 369 ods. 1 Trestného poriadku. Ak by bol okruh osôb oprávnených podať podnet neobmedzený, podnet na dovolanie by mohol podať ktokoľvek v akejkoľvek trestnej veci, čo by v konečnom dôsledku neprimerane zaťažilo celý súdny systém (I. ÚS 73/2015). Inak povedané, podnet, ktorý vyvolá účinky podľa § 369 ods. 1 Trestného poriadku, t.j. kvalifikovaný podnet, je oprávnený podať iba obmedzený okruh subjektov. Pokiaľ ide o ich špecifikáciu, zákonné vymedzenie, ku ktorému zákonodarca pristupuje v § 369 ods. 1 Trestného poriadku, je pomerne strohé a neobsahuje explicitný výpočet takto oprávnených subjektov. Na základe využitia logického výkladu predmetného ustanovenia,

ako aj s ním súvisiacich ustanovení upravujúcich ďalšie aspekty dovolania však možno v kontexte takto oprávnených osôb koncipovať ich pozitívne, ako aj negatívne vymedzenie.

Z hľadiska pozitívneho vymedzenia osôb oprávnených na podanie podnetu možno vysloviť, že osobou oprávnenou na podanie kvalifikovaného podnetu je:

- a) osoba, ktorá bola stranou trestného konania, a súčasne
- b) nemá vlastné dovolacie oprávnenie podľa § 369 Trestného poriadku.

Takéto predpoklady napĺňa iba jedna osoba, a to poškodený.

Z hľadiska negatívneho vymedzenia osôb oprávnených na podanie podnetu možno vysloviť, že z podania podnetu na podanie dovolania ministrom spravodlivosti sú vylúčené:

- a) osoby, ktorým zákon umožňuje priamy prístup k podaniu dovolania, t. j. majú právo na podanie dovolania podľa § 369 Trestného poriadku a súčasne splnili podmienku na podanie dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, a
- b) osoby, ktoré majú právo na podanie dovolania podľa § 369 Trestného poriadku, ale nemôžu podať dovolanie samostatne len z dôvodu, že nespĺnili podmienku dovolania uvedenú v § 372 ods. 1 Trestného poriadku.

Vychádzajúc z uvedeného možno vyvodiť, že takýmito osobami oprávnenými na podanie kvalifikovaného podnetu na podanie dovolania budú:

1. obvinený, ktorý je ex lege pozbavený možnosti naplniť podmienku na podanie dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku,
2. príbuzný obvineného v priamom pokolení, jeho súrodenec, osvojiteľ, osvojenec, manžel alebo druh, ktorým nebol zo strany obvineného udelený súhlas na podanie dovolania,
3. generálny prokurátor v prípade, kedy bolo vyhovené odvolaniu podanému zo strany obvinenej osoby, a
4. všetky osoby, ktoré síce disponujú samostatným dovolacím oprávnením, avšak ich zámerom je podanie dovolania z tzv. skutkového dovolacieho dôvodu, t. j. dovolacieho dôvodu určeného výlučne pre ministra spravodlivosti.

Z vyššie uvedených dôvodov možno preto prijať záver, že minister spravodlivosti nebol v tomto prípade oprávnenou osobou na podanie dovolania.

[K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku] Nad rámec vyššie uvedeného mám za to, že tento ministrom spravodlivosti označený dovolací dôvod uvedený § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nie je daný, keďže prostredníctvom tohto dovolacieho dôvodu sa v podstate dožaduje revízie skutkového záveru ohľadom ustálenej výšky škody pri stíhaných trestných činoch.

Je však zrejmé, že právna kvalifikácia predmetného skutku bola ustálená správne a rovnako bol obvinenému uložený trest odňatia slobody v súlade so zákonom.

Z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a rovnako aj z konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. S 3/2011, R 47/2014 alebo R 14/2015) pritom jasne rezultuje, že správnosť a úplnosť zisteného skutku nemožno v dovolacom konaní skúmať a meniť.

Uvedené platí aj pokiaľ ide o ustálenie následku ako znaku trestného činu. Zo skutkovej vety trestného rozkazu je pritom zrejmé, že táto obsahuje vymedzenie všetkých formálnych znakov posudzovaných trestných činov. To znamená, že nemožno konštatovať, že by posudzovaný skutok nezodpovedal zákonným znakom dotknutých trestných činov. Možno preto uzavrieť, že tento dovolací dôvod nie je naplnený.

[K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku] Možno konštatovať, že ani tento ministrom spravodlivosti označený dovolací dôvod nie je naplnený.

Alfou a omegou argumentácie v podanom dovolaní v tejto súvislosti je námietka ohľadom výšky ustálenej škody pri trestnom čine podľa § 237 Trestného zákona.

V tejto súvislosti však prioritne poukazujem na fakt, že minister spravodlivosti v podanom dovolaní poukazuje na dôkazy, ktoré pochádzajú z inej trestnej veci, ktoré vôbec neboli súčasťou spisového materiálu v čase, keď bol vydaný napadnutý trestný rozkaz. Platí to najmä v prípade znaleckého posudku STU, ale i rozhodnutia Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky ohľadom znaleckého posudku ústavu v Žiline.

Minister spravodlivosti dokonca v dovolaní poukazuje na uznesenie policajta pod ČVS: PPZ-247/UBOK-PZ-ST-2024, z 15. mája 2025, ktoré bolo prijaté takmer po 15 mesiacoch od vydania napadnutého trestného rozkazu.

Z toho možno potom dedukovať, že minister spravodlivosti je názoru, že súd má pri svojej rozhodovacej činnosti predvídať a zohľadňovať dôkazný stav do budúcnosti, a to aj z iných trestných konaní, v opačnom prípade poruší zákon.

Takýto názor je však právne neudržateľný, keďže dovolaním sa naprávajú právne (obmedzene aj skutkové) chyby, ktoré existovali už v čase pôvodného (napadnutého) rozhodnutia vo veci. Na neskôr zistené a v čase rozhodovania neznáme skutočnosti predsa slúži iný mimoriadny opravný prostriedok, ktorým je obnova konania.

Každopádne argumentáciu obhajoby M. N. Z.. V. M. N. O., ktorú automaticky a nekriticky prevzal minister spravodlivosti, nepovažujem za správnu, keďže pri stíhanom skutku je dôvodné rozlišovať oba posudzované trestné činy a z nich vzniknuté následky:

Prokurátor už v podanej obžalobe z 9. decembra 2024 v rámci skutku rozlišoval dva rôzne následky, ktoré mali stíhanými trestnými činmi vzniknúť. Ide o trestný čin porušovanie povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 Trestného zákona a trestný čin machinácie pri verejnom obstarávaní a verejnej dražbe podľa § 266 Trestného zákona, oba v znení účinnom od 6. augusta 2024. Následkami týchto trestných činov malo byť spôsobenie škody na majetku a získanie prospechu v príčinnej súvislosti s trestným činom.

Už zo systematiky, ale aj zo znenia týchto posudzovaných skutkových podstát je zrejmé, že ide o trestné činy, ktoré nemajú totožný primárny objekt. Primárnym objektom trestného činu podľa § 237 Trestného zákona, ktorý je majetkovým trestným činom, je ochrana cudzieho majetku. Naproti tomu, pri trestnom čine podľa § 266, ktorý je hospodárskym trestným činom, je primárnym objektom záujem na riadnom a zákonomnom procese verejného obstarávania a verejnej dražby, záujem na dodržiavaní priehľadnosti, rovnakého zaobchádzania a nediskriminovania uchádzačov a záujemcov pri verejnom obstarávaní a verejných dražbách.

Z uvedeného je zrejmé, že tieto trestné činy sa môžu vzájomne prekrývať, avšak prioritne ochraňujú odlišné záujmy.

Pri posudzovaní následku v podobe škody pri trestnom čine podľa § 266 Trestného zákona je potrebné zohľadniť najmä rozhodnutie veľkého dovolacieho senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 1TdoV 7/2019, z 24. marca 2022, v ktorom sú vyjadrené zásadné právne závery, ktoré sa týkajú určovania škody pri trestnom čine podľa § 266 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona

Z tohto dovolacieho rozhodnutia teda primárne vyplýva nasledovné:

‘škoda na účely trestného činu podľa § 266 Trestného zákona sa má určovať podľa § 124 ods. 1 druhá veta Trestného zákona. Škoda má byť teda určená ako prospech (zisk), ktorý získal víťazný uchádzač. Najvyšší súd uviedol, pokiaľ „podstata protiprávneho konania spočíva v tom, že verejného obstarávania sa zúčastnil iba jeden súťažiteľ, vyčísľovanie škody podľa § 124 ods. 2 Trestného zákona je nesprávne. Správne malo byť použité ustanovenie § 124 ods. 1 veta druhá Trestného zákona, podľa ktorého sa škodou rozumie aj získanie prospechu v príčinnej súvislosti s trestným činom. Keďže ale získanie prospechu v príčinnej súvislosti s dotknutým trestným činom je vlastne čistý zisk....“ Vo vzťahu k posudzovanému trestnému činu z toho vo všeobecnej rovine plyní, že ak napr. dojednanie výhody niektorému zo súťažiteľov má zároveň za následok, že zákazka bola verejne obstaraná drahšie, škodou bude nielen ujma na zisku iného súťažiťa (§ 124 ods. 2 Trestného zákona), ale aj prospech zvýhodneného súťažiťa (§ 124 ods. 1 veta druhá Trestného zákona) a reálny úbytok na majetku verejného obstarávateľa, ku ktorému predražením zákazky došlo. Z pohľadu právnej kvalifikácie takéhoto konania však bude rozhodujúca najvyššia z takto sa zbiehajúcich škôd. Primárnym/hlavným objektom trestného činu machinácii pri verejnom obstarávaní a verejnej dražbe podľa § 266 Trestného zákona (ale aj podľa § 267 a § 268) je záujem na riadnom a zákonomnom procese verejného obstarávania a verejnej dražby. Tým sú ale zároveň chránené aj ďalšie čiastkové záujmy, ktoré vyplývajú (v okolnostiach posudzovanej veci) zo zákonom stanovených princípov verejného obstarávania, konkrétne princípu rovnakého zaobchádzania, nediskriminácie, transparentnosti, hospodárnosti a efektívnosti, teda aj majetkové záujmy všetkých na verejnom obstarávaní (a verejnej dražbe) zúčastnených subjektov, včítane verejného obstarávateľa (a dražiťa), čo potvrdzuje, že znakom kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu podľa § 266 Trestného zákona je aj spôsobenie škody, ide teda o trestný čin s viacerými objektmi, pričom z pohľadu jeho systematického zaradenia je rozhodujúci jeho hlavný objekt.’

Rešpektujúc vyššie uvedené právne závery najvyššieho súdu určil preto prokurátor v rámci obžaloby škodu pri trestnom čine podľa § 266 Trestného zákona ako prospech získaný v príčinnej súvislosti s

trestným činom, ktorý bol získaný spoločnosťou V., s.r.o. a osobami O. Z. a spoločnosťou A.. Je tomu tak aj preto, že predmetnej 'súťaže' sa nezúčastnil žiadny iný uchádzač.

Z posudzovaného prípadu, teda z výsledkov dokazovania rezultuje, že z finančných prostriedkov od štátu (od Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky), ktoré boli vyplatené spol. V., s.r.o., bola štruktúra financovania nasledovná:

- 10% z vyplatenej sumy od Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky ostalo v spol. V., s.r.o.,
- 50% finančných prostriedkov vyplatených od Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky bolo použitých na úhradu nákladov subdodávateľa - spol. E., a.s.
- 40% z vyplatenej sumy spol. V.L., s.r.o. prevádzala do zahraničia do materskej spoločnosti V. B., a.s.

V tomto smere je potom zrejmé, že výška škody pre účely trestného činu podľa § 266 Trestného zákona bola náležite preukázaná, pričom túto prokurátor ustálil (určil) v zmysle uznesenia dovolacieho senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 1TdoV 7/2019, z 24. marca 2022, podľa § 124 ods. 1 druhá veta Trestného zákona ako prospech (zisk), ktorý získala spol. V., s.r.o. a ďalšie osoby (Z. a spol. A.). Tento prospech pritom prokurátor ustálil u spol. V., s.r.o. na úrovni 15%, čo je bežná marža (v zásade býva výrazne vyššia), hoci výsledky dokazovania umožňujú urobiť aj záver, že prospech bol na vyššej úrovni s poukazom na vyššie uvedený finančný tok.

Vyššie opísané úvahy boli v obžalobe konkrétne vyjadrené nasledovne:

a súčasne týmto konaním získali prospech:

- spoločnosť V. s.r.o. minimálne vo výške 8.082.319,95 eur (ktorá predstavuje 15% prospech spoločnosti z vyplatenej sumy 53.882.133 eur),
- O. Z. v rozsahu 7.726.915 eur a
- spoločnosť A. v rozsahu 5.854.445 eur.

Na strane druhej má prokurátor súčasne za to, že konaním popísaným v obžalobe bola spôsobená aj majetková škoda Slovenskej republiky, ktorú stanovil ako prevyšujúcu sumu 650.000 eur. Práve túto škodu pokrývala právna kvalifikácia skutku ako zločinu podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona.

Uvedené stanovenie škody (nad 650.000 eur) na účely právnej kvalifikácie skutku ako trestného činu podľa § 237 Trestného zákona, jednak zohľadňuje uplatnenú právnu kvalifikáciu zločinu podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, avšak reaguje aj na vykonané dôkazy v kontexte ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

Pri objeme daných zmluvných vzťahov (cez 50 mil. eur) je však bezpečne zrejmé, že táto suma prevyšuje sumu 650.000 eur. Tomuto konštatovaniu zodpovedá aj rad vykonaných dôkazov (výsluch poškodeného, výsluchy svedkov, zapojenie subdodávateľa, štruktúra financovania, listinné dôkazy znalecký posudok ÚSI atď.).

V tomto smere je relevantná aj odpoveď Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky pod č. XXXXXX/XXXX, z 21. septembra 2023, spoločne s prílohami, najmä pokiaľ ide o Zmluvu o postúpení výkonu autorských majetkových práv z 23. decembra 2019, ktorú prokurátor mienil oboznámiť ako listinný dôkaz na prípadnom hlavnom pojednávaní.

Zo Zmluvy o postúpení výkonu autorských majetkových práv z 23. decembra 2019 medzi spol. N. a. s. a O. Z., konkrétne z bodu 3.1 vyplýva, že O. Z. sa dohodol na odplate za postúpenie autorských majetkových práv za IT produkty ISKZ, VERP a E-KASA vo výške 1.800.000 eur. Z tejto zmluvy súčasne vyplýva, že O. Z. touto zmluvou stráca majetkové práva autora k týmto IT produktom (bod 2.2 a 2.5) Naproti tomu spol. N. a. s. sa stáva výhradným a výlučným vykonávateľom autorských majetkových práv (bod 2.3 zmluvy).

Opätovne možno pripomenúť, že z predmetnej sumy vyplatenej štátom prostredníctvom Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky v konečnom dôsledku až 40% týchto finančných prostriedkov pokrývalo tzv. úhrady licenčných poplatkov (teda sumu cez 23.000.000 eur).

Logicky sa preto natíska otázka, prečo niekto (konkrétne Z.) prevedie autorské práva k produktom (za ktoré predtým priamo na svoj bankový účet dostal sumu cez 7,7 mil. eur) za sumu 1,8 mil. eur, pokiaľ predtým Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky uhradilo za tieto produkty, licencie, servis, sumu vyše 50 mil. eur. Odpoveď sa ponúka sama. Pretože je zrejmé, že predmetné produkty reálne takú hodnotu nemali.

Napokon hodnota plnení z jednotlivých zmlúv a ich dodatkov je zistiteľná aj z vyjadrenia Úradu pre verejné obstarávanie z 28. januára 2021 ohľadom postupu Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky

pri aplikácii výnimky z postupov vo verejnom obstarávaní v zmysle § 1 ods. 2 písm. a) zákona č. 25/2006 Z. z. a zákona č. 343/2015 Z. z..

Aj vyššie uvedené právne a skutkové úvahy jasne podporujú záver, že predmetné zmluvy boli pre štát nevýhodné, boli cenovo nadhodnotené, a preto ich uzatvorenie nespĺňa požiadavky zásad hospodárnosti a efektívnosti.

Tomuto faktu zodpovedá aj tá skutočnosť, že v podstate všetky reálne práce ohľadom dodávky daných IT služieb vykonala spol. V., s.r.o. formou subdodávky, ktorej hodnota bola 50% z fakturovanej sumy.

Bližšie sa okolnostiam stanovenia výšky škody venuje prokurátor na str. 55 až 59 obžaloby.

[K ustanoveniu § 371 ods. 5 Trestného poriadku] Zásadným ovplyvnením postavenia obvineného sa rozumie situácia, keď chyba vytknutá dovolateľom vykazuje takú intenzitu, že v prípade jej absencie by bolo na mieste prijatie iného rozhodnutia o vine.

Z nastoleného dovolania však rezultuje, že toto vecne primárne smeruje proti ustálenej výške škody pri trestnom čine podľa § 237 Trestného zákona, hoci vina obvineného sa týka aj trestného činu podľa § 266 Trestného zákona.

Relevantné trestné sadzby pritom znejú:

Pri trestnom čine podľa § 266 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona 3 až 10 rokov.

Pri trestnom čine podľa § 237 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona 3 až 8 rokov.

To v súhrne znamená, že aj pri teoretickom vypustení trestného činu podľa § 237 Trestného zákona z podanej obžaloby by súd obvinenému pre trestný čin podľa § 266 Trestného zákona hypoteticky ukladal trest v základnej trestnej sadzbe 3 až 10 rokov. V prípade obvineného by sa pritom ukladal súhrnný trest s poukazom na jeho predchádzajúce odsúdenie (rozsudok Špecializovaného trestného súdu pod sp. zn. 3T/13/2022, z 9. februára 2023) pre opakovaný zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona (pozn. nie prečin, ako mylne uvádza minister spravodlivosti). Revízia naposledy označeného rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 9. februára 2023 pritom cestou dovolania už nie je právne možná.

Napadnutým trestným rozkazom bolo pritom u obvineného podľa § 44 Trestného zákona upustené od uloženia súhrnného trestu.

To v súhrne znamená, že aj hypotetickým vyhovením dovolaniu ministra spravodlivosti (ktoré je však nedôvodné) by nebolo možné rozumne očakávať zmenu postavenia u obvineného (najmä zmenu uloženej sankcie), keďže u tohto by naďalej bolo plne dôvodné trestné stíhanie pre trestný čin podľa § 266 Trestného zákona so základnou trestnou sadzbou 3 až 10 rokov.“

Prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie ministra spravodlivosti podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku odmietol ako podané neoprávnenou osobou, alternatívne, v prípade, že by sa súd nestotožnil s uvedeným postupom, aby dovolanie odmietol podľa § 382 písm. c), keďže je zjavné, že nie sú splnené dôvody dovolania.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného poriadku), osobou oprávnenou na podanie dovolania (§ 369 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že podané dovolanie spĺňa obligatórne náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a dospel k záveru, že dôvody dovolania nie sú splnené.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, pričom nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zjavné, že dovolanie nie je určené na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

V porovnaní s dôvodmi, ktoré opodstatňujú podanie odvolania, sú dovolacie dôvody koncipované podstatne užšie. Je tomu tak z dôvodu, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je zárukou

stability právnych vzťahov a právnej istoty. Právoplatnosť súdneho rozhodnutia v sebe poníma jeho faktickú nezmeniteľnosť (formálna právoplatnosť) a záväznosť (materiálna právoplatnosť). Preto sú možnosti podania dovolania - vrátane dovolacích dôvodov - striktne obmedzené, aby sa potenciálne „širokým“ uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala v rámci konania pred dovolacím súdom ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako ďalšie odvolanie.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať, ani meniť.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Ustálenie záveru o naplnení, či nenaplnení znakov skutkovej podstaty trestného činu vždy podlieha rozboru dôkaznej situácie a okolností prípadu, pričom postup podľa § 119 ods. 1 Trestného poriadku (čo je tak isto kategória procesného práva) ukladá povinnosť dokazovať v trestnom konaní najmä:

- a) či sa stal skutok a či má znaky trestného činu,
- b) kto tento skutok spáchal a z akých pohnútok,
- c) závažnosť činu vrátane príčin a podmienok jeho spáchania,
- d) osobné pomery páchatel'a v rozsahu potrebnom na určenie druhu a výmery trestu a uloženie ochranného opatrenia a iné rozhodnutia,
- e) následok a výšku škody spôsobenú trestným činom,
- f) príjmy z trestnej činnosti a prostriedky na jej spáchanie, ich umiestnenie, povahu, stav a cenu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie posúdenie trestnosti činu a tiež uloženie trestu v rozpore s § 2 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 Trestného zákona - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premlčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona), trestu odňatia slobody na doživotie (§ 47 a nasl. Trestného zákona) a podobne.

Naplnenie tohto dovolacieho dôvodu vidí minister spravodlivosti v nedostatočnom preukázaní naplnenia všetkých znakov skutkovej podstaty, a to predovšetkým vo vzťahu k určeniu výšky škody pri trestnom čine porušovanie povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. a) Trestného zákona.

Najvyšší súd v tejto súvislosti konštatuje, že zo skutkovej vety trestného rozkazu jednoznačne vyplývajú všetky zákonné znaky skutkových podstát trestných činov, pre ktoré bol obvinený uznaný za vinného, vrátane okolností rozhodných pre právnu kvalifikáciu podľa § 237 Trestného zákona. Najvyšší súd zároveň poukazuje na to, že námietka ministra v skutočnosti nesmeruje proti právnemu posúdeniu

skutku, ale proti správnosti a úplnosti skutkových zistení, konkrétne proti spôsobu ustálenia výšky škody. Takáto výhrada však obsahovo zodpovedá dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, ktorou sa bude najvyšší súd zaoberať osobitne nižšie v tomto uznesení.

Zároveň minister v dovolaní tvrdil, že nebol preukázaný ani kvalifikačný znak spočívajúci v spáchaní skutku ako člen organizovanej skupiny, pretože z dikcie skutkovej vety podľa jeho názoru nevyplýva, že obvinený sa mal dopustiť trestných činov ako člen organizovanej skupiny, keďže tá nebola doposiaľ vykonaným dokazovaním preukázaná.

Najvyšší súd však uvádza, že skutočnosť, či a akým spôsobom bude v samostatne vedených trestných konaniach rozhodnuté o vine ďalších osôb, nie je pre posúdenie naplnenia uvedeného kvalifikačného znaku rozhodujúca. Existencia organizovanej skupiny bola v predmetnom konaní preukázaná vykonaným dokazovaním v prípravnom konaní v rozsahu dostatočnom z hľadiska potrieb pre aplikáciu postupu podľa § 353 Trestného poriadku.

Zároveň, zo samotnej skutkovej vety jasne vyplýva, že obvinený sa dopustil konania „ako člen organizovanej skupiny, ktorá po vzájomnej dohode a naplánovaní si úloh, s ich určitou del'bou medzi jednotlivými členmi tým, že Ing. J.B. (trestne stíhaný v samostatnom trestnom konaní, o vine ktorého doposiaľ rozhodnuté nebolo) po predchádzajúcej vzájomnej dohode s M.S. (stíhaný v samostatnom trestnom konaní, o vine ktorého doposiaľ rozhodnuté nebolo), ...“.

Najvyšší súd preto uzatvára, že skutková veta rozsudku jednoznačne obsahuje všetky rozhodné skutkové okolnosti potrebné na záver, že obvinený konal ako člen organizovanej skupiny, pričom súčasne dostatočne konkretizuje jeho konanie z hľadiska objektívnej aj subjektívnej stránky stíhaných trestných činov.

Na základe vyššie prijatého záveru o naplnení všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu je pre dovolací súd v zmysle uvedeného kľúčovým skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený L.. T. L. spáchal trestný čin tak, ako je uvedené v trestnom rozkaze Špecializovaného trestného súdu. Tam opísanému skutkovému stavu plne zodpovedá aj právny záver vyjadrený v posúdení konania obvineného ako pokračovacieho zločinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona v súbehu so zločinom machinácie pri verejnom obstarávaní a verejnej dražbe podľa § 266 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona. Použitú právnu kvalifikáciu podľa citovaných ustanovení odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty označených trestných činov.

Preto, rešpektujúc zákaz skúmania a menenia zisteného skutku vyplývajúci z § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku, najvyšší súd uzatvára, že námietky ministra a s tým súvisiaca argumentácia nenapĺňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku minister spravodlivosti podá dovolanie aj proti právoplatnému rozhodnutiu vychádzajúceho zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený, alebo ak boli pri zisťovaní skutkového stavu závažným spôsobom porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci.

Minister spravodlivosti v dovolaní namietal výšku ustálenej škody pri trestnom čine podľa § 237 Trestného zákona. Tvrdil, že suma škody uvedená v skutkovej vete, nezodpovedá záverom znaleckého dokazovania, a preto nevychádza z dostatočne a správne zisteného skutkového stavu. K tomu ďalej v súvislosti s ustanovením § 371 ods. 5 Trestného poriadku uviedol, že ak by súd uznal obvineného za vinného iba zo spáchania trestného činu machinácie pri verejnom obstarávaní a verejnej dražbe podľa § 266 Trestného zákona, situácia obvineného by sa zásadne zmenila tým, že by nebol odsúdený za dva

trestné činy, ale iba za jeden.

Najvyšší súd však po preštudovaní spisového materiálu uvádza, že výška škody nebola založená výlučne na znaleckom dokazovaní, ale vyplynula aj z ďalších vykonaných dôkazov, na základe ktorých bolo možné jej výšku spoľahlivo ustáliť aj bez toho, aby bola viazaná výlučne na závery znalca (pre porovnanie čast' obžaloby na č. l. 7473 - 7475), pričom je potrebné poukázať najmä na výpoveď zástupcu poškodeného L. U. Z. (č. l. 443) , ako aj samotné vyčíslenie škody zo strany poškodeného (č. l. 448) a jeho stanoviska ku škode (č. l. 449)

Najvyšší súd zároveň konštatuje, že pri určovaní škody pri trestnom čine podľa § 266 Trestného zákona bola výška škody riadne vyčíslená a preukázaná, a to najmä s prihliadnutím na to, že určovanie škody pri trestnom čine podľa § 266 Trestného zákona sa riadi ustanovením § 124 ods. 1 veta druhá, podľa ktorého sa škodou rozumie aj získanie prospechu v príčinnej súvislosti s trestným činom. (1TdoV/7/2019), na základe čoho určil prokurátor výšku škody v obžalobe.

Vo vzťahu k trestnému činu podľa § 237 Trestného zákona najvyšší súd konštatuje, že výška škody, aj vzhľadom na horeuvedené, bola v rozsahu potrebnom pre použitú právnu kvalifikáciu dostatočne určená, keďže vykonané dokazovanie v prípravnom konaní spoľahlivo preukázalo škodu z hľadiska potrieb pre aplikáciu postupu podľa § 353 Trestného poriadku presahujúcu sumu 650 000 eur, teda hranicu rozhodnú pre kvalifikovanú skutkovú podstatu. Zároveň je nepochybné, že škoda správne vyčíslená pri trestnom čine podľa § 266 Trestného zákona je škodou aj pri trestnom čine porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 Trestného zákona, ktoré obvinený spáchal v jednočinnom súbehu.

Za týchto okolností nemožno dospieť k záveru, že by neboli naplnené znaky skutkovej podstaty uvedeného trestného činu, ani k záveru, že by v konaní došlo k takej vade, ktorá by mohla mať podstatný vplyv na postavenie obvineného v zmysle § 371 ods. 5 Trestného poriadku. Zároveň je zrejmé, že z obsahu súdneho spisu boli okolnosti a výška škody aj vo vzťahu k § 237 Trestnému činu ustálené, a to vzhľadom aj na vyššie uvedené skutočnosti.

Podľa § 353 ods. 1 Trestného poriadku samosudca môže bez prejednávania veci na hlavnom pojednávaní vydať trestný rozkaz, ak je skutkový stav spoľahlivo preukázaný vykonaným dokazovaním.

V rámci tohto prípadu, na základe dovolania podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, bolo úlohou dovolacieho súdu posúdiť, či bol samosudca oprávnený vydať trestný rozkaz s ohľadom na v tom čase ustálený skutkový stav a vykonané dôkazy v prípravnom konaní. Pokiaľ dovolateľ poukazuje na nové okolnosti, ktoré môžu mať dopad aj na túto trestnú vec a ide o okolnosti ustálené až po vydaní trestného rozkazu, nemôže na ne dovolací súd prihliadať, pretože predmetom dovolacieho konania nemôže byť nič, čo sa stalo po právoplatnosti dovolaním napadnutého trestného rozkazu. Ak po vydaní napadnutého trestného rozkazu a jeho právoplatnosti vyšli najavo nové skutočnosti, môžu byť za takejto situácie splnené podmienky na uplatnenie iného mimoriadneho opravného prostriedku, nie však dovolania.

Najvyšší súd preto konštatuje, že prvostupňový súd mal skutkový stav v dostatočnom rozsahu preukázaný vykonanými dôkazmi a boli splnené podmienky pre postup podľa § 353 Trestného poriadku.

Minister taktiež vo vzťahu k § 353 Trestného poriadku namietal, že obvinenému bol v predchádzajúcom konaní uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere troch rokov za prečin, a preto nemožno považovať za správny postup súdu, ktorý upustil od uloženia súhrnného trestu, hoci obvinený bol v tejto veci uznaný za vinného zo spáchania dvoch zločinov. Podľa ministra takýto postup znamená, že trest uložený za prečin bol považovaný za dostatočný aj vo vzťahu k závažnejšej trestnej činnosti.

Najvyšší súd však uvádza, že z rozsudku Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. 3T/13/2022, z 9. februára 2023 vyplýva, že obvinený bol uznaný za vinného v bodoch 1) až 3) z opakovaného zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona formou organizátorstva podľa § 21 ods. 1 písm.

a) Trestného zákona a v bode 4) z pokusu zločinu prijímania úplatku podľa § 14 ods. 1 k § 329 ods. 1 Trestného zákona, taktiež formou organizátorstva podľa § 21 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Obvinenému bol za túto trestnú činnosť uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere troch rokov. Je preto zrejmé, že predchádzajúci trest nebol uložený za prečin, ale za viaceré zločiny. Ak teda súd v posudzovanej veci pri vydaní trestného rozkazu upustil od uloženia súhrnného trestu, nevychádzal z úvahy, že trest uložený za prečin je postačujúci aj vo vzťahu k dvom zločinom, ako nesprávne tvrdí minister, ale z toho, že už skôr uložený trest za viaceré zločiny považoval za dostatočný aj vo vzťahu k trestnej činnosti prejednávanej v tejto veci.

Vo vzťahu k tvrdeniu prokurátora, podľa ktorého podnet na podanie dovolania ministrovi nepodala oprávnená osoba, najvyšší súd uvádza, že tento názor nie je dôvodný, a to vzhľadom na nasledovné:

Podľa § 369 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 podá minister spravodlivosti len na podnet. Podnet môže podať osoba, ktorej tento zákon nepriznáva právo na podanie dovolania okrem osoby, ktorá nespĺňa podmienku dovolania uvedenú v § 372 ods. 1.

Podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku oprávnené osoby okrem ministra spravodlivosti môžu podať dovolanie len vtedy, ak využili svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok a o ňom bolo rozhodnuté. Obvinený a osoby uvedené v § 369 ods. 5 môžu podať dovolanie aj vtedy, ak riadny opravný prostriedok podal prokurátor alebo poškodený a odvolací súd rozhodol v neprospech obvineného. Generálny prokurátor môže podať dovolanie aj vtedy, ak riadny opravný prostriedok podal obvinený a odvolací súd rozhodol v jeho prospech.

Podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku minister spravodlivosti podá dovolanie aj proti právoplatnému rozhodnutiu vychádzajúceho zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený, alebo ak boli pri zisťovaní skutkového stavu závažným spôsobom porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci.

Zo zákonného znenia citovaných ustanovení vyplýva, že minister spravodlivosti podáva dovolanie len na podnet, ktorý môže podať ktorákoľvek osoba - okrem osoby, ktorá by inak mohla podať dovolanie (§ 369 ods. 2 a 5 Trestného poriadku), avšak nemôže ho podať, pretože nevyužila možnosť podať riadny opravný prostriedok a (zároveň) nejde o prípad, keď riadny opravný prostriedok podala protistrana a nadriadený alebo odvolací súd sám (bez zrušenia a vrátenia veci súdu nižšieho stupňa) rozhodol v neprospech neskoršieho dovolateľa.

Osoba je teda oprávneným podnecovateľom, ak nemôže podať dovolanie proti konkrétnemu rozhodnutiu alebo ak proti nemu môže podať dovolanie, ale nie z dôvodu, ku ktorému podnet smeruje (naposledy uvedené sa týka osôb uvedených odsekoch 2 a 5 a dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku).

Prokurátor ďalej uviedol, že „ak by bol okruh osôb oprávnených podať podnet neobmedzený, podnet na dovolanie by mohol podať ktokoľvek v akejkoľvek trestnej veci, čo by v konečnom dôsledku neprimerane zaťažilo celý súdny systém (I. ÚS 73/2015)“. Najvyšší súd však konštatuje, že uvedené rozhodnutie ústavného súdu takýto záver neobsahuje. Naopak, ústavný súd v ňom uviedol, že: „Ustanovenie § 369 ods. 1 Trestného poriadku neukladá povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Je na úvahe ministra spravodlivosti posúdiť a rozhodnúť, či na základe podnetu strany v konaní alebo na základe iného podnetu podá alebo nepodá dovolanie (táto úvaha je vylúčená iba v prípade, ak zistí, že zákonné podmienky na podanie dovolania sú splnené). Podanie podnetu na podanie dovolania nemôže mať preto charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana.“ Ústavný súd ďalej konštatoval, že „Sťažovateľ (v danej veci ako podnecovateľ) mal právo len na to, aby sa minister spravodlivosti jeho podnetom zaoberal, náležite sa s ním vysporiadal a o spôsobe jeho vybavenia ho vyrozumel, k čomu v tejto veci došlo spôsobom, ktorý nemožno označiť za arbitrárny alebo ústavne neakceptovateľný.“ Nemožno preto prijať argumentáciu prokurátora, že existencia širšieho okruhu osôb oprávnených podať ministrovi podnet na dovolanie nevyhnutne vedie k neprimeranému zaťaženiu

súdneho systému, pretože platí, že ak podnet podala osoba, ktorá nie je na jeho podanie oprávnená, minister spravodlivosti o podnete nekoná.

Na základe vyššie uvedeného preto nie je správne tvrdenie, že osoby, ktorých podnet bol podkladom na podanie dovolania v tejto veci, neboli na to oprávnené, v dôsledku čoho nemožno ani konštatovať, že dovolanie ako také bolo podané neoprávnenou osobou.

S ohľadom na vyššie uvedené najvyšší súd dospel k záveru, že podané námietky vznesené ministrom spravodlivosti nenapĺňajú žiadny dovolací dôvod, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.